ESMORGA INFERNO

Brinda e berra polas loitas que nos quedan
Ti navega contra o peso da existencia
O seu paso borrarase sen piedade desta terra
Non imos lembrar a quen tolera a súa violencia
O egoísmo liberal téñenno gravado a lume
O filtro de VHS non tapa esa podredume
Eu non quero enterro, choros nin pesadume
Toca brincar, que o vello mundo se derrube
Pra, pra, pra vivir ombro con ombro
Non van rematar cos nosos soños
Cantar pola conquista do que é noso
E militar na rúa é a mellor das nosas promos
Que ese deica logo non te pille por sorpresa
Sopesa na balanza as vitorias e a túa achega
Non creo en máis alós e se existe a vida eterna
Mandádeme pró inferno a seguir dándolles guerra

Estamos de paso, que lle imos facer
Batemos contra o muro unha e outra vez
Que na Esmorga Inferno non hai nada eterno
Afrontemos o medo deste baile contra o tempo

Estamos de paso, que lle imos facer
Batemos contra o muro unha e outra vez
Brindemos polas vitorias que virán
Cando o mundo cambie morreremos en paz

Entre saberes e quereres vou perdido
Entre refachos agocha o vento ferido
Dentro de min, a ruína e a vergoña
Nas horas mortas síntome incomprendido
Mais sigo ardido polo que quero ver, eh
Por esa terra que aínda está por nacer, que
Polas que foron pra que chegue a ser
Contra toda esa xente que nos quere ver morrer
Que, queren ser os reis, mais non chegan nin a samesuga
Queren, queren, ser pastores sendo xudas
Queren, queren, os principios que despois alugan

Queren os cartiños, presumir e logo darse á fuga
En fin, aghora que se maten
Que como Tántalo no Tártaro rematen
Nós ficaremos, si, tomando parte
Loitando dende aquí ata o derradeiro instante

Retrouso

Ei, ei, ei, aviso a navegantes: foodies, haters, pihippies e instagramers
Na Esmorga Inferno todas imos ao mesmo
Con miseria, sen xustiza e sen tempo de preguiza
Antes de que desaparezamos, no baile da barbarie berramos...

E que morran eles e vivamos nós
E que morran eles e vivamos nós
E que morran eles e vivamos nós
Vivamos nós

Retrouso

Escoitei a un cura dicir nun funeral
Non temades á morte, hai vida máis alá
Pois veña, que vaia morrendo el
E que leve tamén a Llarena e ao Rei
Creo e penso no paso polo mundo
Xa vivo no inferno, non é cousa do futuro
Nunca escravo e baleiro o peto
Versos claros, sen fardar de intelecto
Dá igual quen son, de onde veño e onde vou
O sentido é camiñar cara un mundo millor
Pola estreita liña da vontade e a utopía
Fago equilibrismos coas mellores compañías
Pra que a terra sexa leve e doia menos vivir
Seguide ao meu carón até o momento de partir
Que se morro mañá non lle temo ao esquecemento
Loitade por min, polos soños que levo dentro

Retrouso